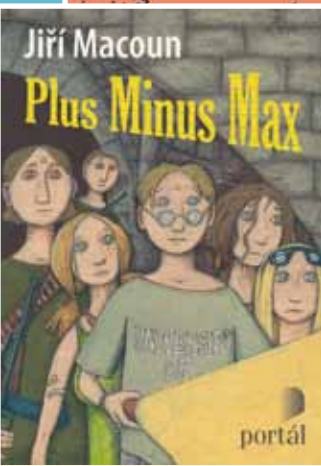

DOKONČI PŘÍBĚH A VYHRAJ KNIHU!

Osmák Max je strůjcem neuvěřitelných příhod, které si může přečíst v knize Plus Minus Max od Jiřího Macouna. Max se díky svému nadšení pro vědu a neobyčejné pokusy setkává s pro něj dosud neznámým světem fotbalu, odhaluje účinky záhadného povzbuzujícího nápoje a je živým důkazem, že doba velkých objevů (Maxovým přičiněním i katastrof) ještě zdaleka neskončila! Kniha ukazuje, že umět myslet, mít vlastní názor, hodně znát a stát na straně spravedlnosti se vyplácí i v dnešním světě zbaveném kladných vzorů. Pozorně si přečti ukázkou z této knížky a pokus se odpovědět, jak příběh skončí. Pokud správně odpovíš, můžeš tuto zábavnou knížku vyhrát.

Maxova vědecká pracovna, na které byl nápis „Ústav pro pozvednutí duševních schopností člověka“ se ponořila do šera, protože jediným věčně zaprášeným oknem pronikalo do místnosti jen málo denního světla. Max se posadil za stůl a pokynul Tereze a Veronice, aby usedly na rozvrzané židle před ním. „Jde ti jen o lidi, nebo počítáš i s holkama?“ zeptala se Veronika Maxe jakoby jedovatě, aby zastřela pravý důvod jejich návštěvy. „Já bych se taky ráda trochu povznesla, aby mi to ve škole šlo líp,“ ušklíbla se Tereza trpce. „Usiluji o všeobecný pokrok,“ odpověděl Max stroze. Holčičí úsmek neprohlédl. „Prozradíš nám jak?“ vyzvíдалa Veronika přímočaře. „Usiluji o lepší využívání lidských smyslů!“ šeptl Max tajemně a přívětivým posuňkem pozval holky do své boudy. „Dal ses na čarodějnictví?“ hlesla překvapeně. „Ne,“ zabručel Max. „Spíš mě bere závist.“ „Zaujala mě netopýří schopnost hlasem a sluchem odhalovat překážky v okolí,“ přenesl se Max přes holčičí popichování a sklopil zrak ke knize. „K čemu ti to bude?“ zeptala se Tereza. „V husté mlze a za naprosté tmy dokážu včas odhalit překážky na cestě,“ odpověděl Max a podíval se Tereze do jejích modrých očí.

„Hmm,“ broukla Tereza. Maxova touha ji příliš neoslovila, jemný sluch by se jí však velmi zamlouval. „Jak se to chce naučit? Lidé na rozdíl od létajících hmyzožravců nemají špičaté uši a neumějí pištět ultrazvukem,“ připomněla Maxovi Veronika odlišnosti ve stavbě těla lidí a netopýrů. „Karate vyučují mistři. Máš ty aspoň nějakého známého netopýra?“ potměšile pošťouchla Veronika Maxmiliána. Tereza vyprskla smíchy. Kamarádčin dotaz ji rozveselil. Max se neurazil. „Bohužel nemám,“ řekl tiše a zamyšleně. „Budu si muset vystačit jen se svým důvtipem.“ „My ti

pomůžeme,“ navrhla Tereza a mrkla na Veroniku. Maxův nápad se jí jednoznačně zalíbil, neboť sliboval příjemnou zábavu v tichém večeru pozdního léta. „Čím začneme?“ zeptala se Veronika věčně. „Ozvěnou,“ odpověděl Maxmilián. „Myslíš od lesů?“ „Ano,“ přikývl Max. „Odras zvukových vln není jen hříčkou pro děti. Lze jej využít.“ „K čemu?“ „No přeci k určení vzdálenosti od překážky,“ řekl Max a vstal. „Aha!“ dovtípila se Veronika a spolu s Terezou vyrazila za Maxmiliánem na dvorek před kůlnu. Holky brzy vyrovnaly Maxmiliánův náskok a společně obešli stodolu. Zastavili se před lesem. Max se otočil směrem k chalupě pana Svatoše a mohutně se nadechl. „Uá!“ vykřikl krátce. Ozvěna byla v mžiku zpátky. Max odhadl dobu, která uplynula mezi výkřikem a návratem jeho odrazu, na půl vteřiny. Hbitě vypočetl, že domek je ve vzdálenosti, kterou zvukové vlny překonají za čtvrt sekundy, tedy asi osmdesát pět metrů.

„Soustřed se jen na vnímání zvuků z okolí,“ zahájil Max výcvik. „Krátko a silně kvikni a sluchem se snaž rozpoznat směr, z kterého se ozvěna vrátila.“ „Na co mám kvíčet?“ zeptala se již nevidoucí Tereza. „Před tebou je kaplička i stavení podél návsi. Zajímá mě, odkud a jestli vůbec ozvěnu zachytíš,“ řekl Max, opatrně vzal spolužačku za ramena a otočil ji, aby její prostorová paměť neovlivnila hodnověrnost pokusu. Max s Veronikou podstoupili asi patnáct kroků stranou. Tereza se nadechla a kvikla vysokým, silným a nepříjemně pichlavým tónem: „Kvik!“

Co se stalo poté? Dokonči tento příběh a můžeš vyhrát právě tuto krásnou knížku. Dáme ti ale malou nápovědu.

- Žádná ozvěna nepřišla a Tereza zůstala stát jako omráčená.
- Právě kolem běžela Terezina učitelka, která se tak lekla výkřiku, že bezmocně rozhodila ruce i nohy a žuchla vedle ní na zadek.
- Tereza svým vykviknutím vylekala netopýra spícího vzhůru nohama v kapličce, který se oslněný denním světlem zamotal Tereze do vlasů.

redakce

David

sv. Řehoř Veliký

Papež

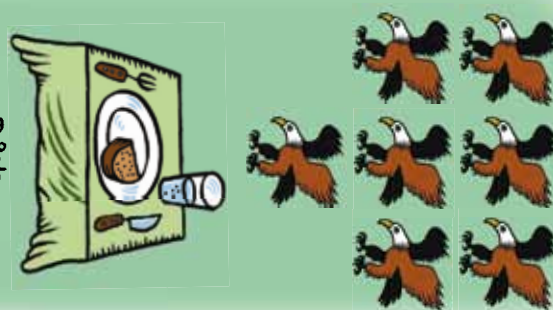
St. Boleslav

Guadalupe

Pišť

bazilika sv. Petra

